

ת"פ 40249/07 - עומר קזאז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40249-07 מדינת ישראל נ' קזאז

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	עומר קזאז
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

תחילתו של ההליך שלפני היא בפניית בא כוחו של המבקש לבית המשפט בבקשה מיום 27.11.19 שכותרתה: "בקשה לפריסת חוב לתשלומים ולהפחתת תוספת פיגורים". לבקשה לא צורפו משיבים, אלא צורתה הייתה כמכתב לבית המשפט המחוזי. מתוך האמור במכתב לא ברור מהות ה"חוב" אשר הבקשה התייחסה אליו. האם מדובר בקנס או בפיצוי על פי גזר דין.

כידוע, וכפי שהחלטתי בפתקית מיום 1.12.19, קיימת חשיבות מהותית להבחנה בין שני רכיבים כספיים אלה שבגזר דין. להבחנה שבין סמכויות המרכז לגביית קנסות ואגרות לבין סמכות בית המשפט חשיבות מהותית. שכן ככל שמדובר בפיצוי, להבדיל מקנס, לבית המשפט סמכות להפחית או לבטל תוספת פיגורים. לאחר שעניין זה התברר עולה כי הבקשה הינה לביטול תוספת הפיגורים בגין אי תשלום פיצוי בסך 50,000 ש"ח וכן לפריסת הסכום לעשרה תשלומים שווים. משכך, אזי אכן, לבית המשפט סמכות לפסוק בעניין.

יחד עם זאת, ראוי היה להגיש הבקשה בצירוף המשיבים לה, דהיינו המדינה ונפגע העבירה אשר לזכותו נפסק הפיצוי. מכל מקום, לנוכח החלטתי, כמפורט בהמשך, לא מצאתי לדחות מתן ההחלטה לקבלת תגובת המדינה ונפגע העבירה.

כשאני שוקל ובוחן הבקשה שלפני, ראוי להתחיל מבראשית. ראשית העניין הוא בגזר הדין שניתן בבית משפט זה ביום 8.12.08. עיון בגזר הדין מגלה מעשה אלים, אכזרי ומזעזע שביצע המבקש ביום 16.8.07 בעת שהיה עצור בבית המעצר "אבו כביר". המבקש חימם שמן בישול מעורב בסוכר, אחר כך שפך את התערובת הרוחת על גופו של הסוהר, בן אל ביטון (נפגע העבירה), בעת שזה התקרב לתאו של המבקש. כתוצאה מכך, נכווה נפגע העבירה בפניו, בראשו, בצווארו, בבית החזה העליון, בכתפיים, באמות ובגב העליון. הכוויות מהן סבל נפגע העבירה הן מדרגה 1 ו-2. עוד עולה מגזר הדין כי לאחר האירוע, שהה נפגע העבירה בחופשת מחלה ולאחר ששב לשב"ס, פחד לחזור לעבוד באגף

האסירים ולפיכך פוטר מהשירות בשב"ס עקב אי התאמה. עובר לגזר הדין הציג נפגע העבירה, לפני בית המשפט, את הצלקות שנגרמו לו כתוצאה מהפגיעה בו, ביניהן צלקות על ראשו וכן הציג את חליפת הלחץ שנאלץ ללבוש והעיד כי נאלץ לקבל זריקות במטרה להפחית את הנפיחות בגופו.

בית המשפט גזר על המבקש עונש של שמונה שנות מאסר במצטבר לעונש אותו ריצה אותה עת, מאסר על תנאי וכן פיצוי לנפגע העבירה, בסך של 50,000 ש"ח.

כאן אני שואל שאלה רטורית, האם לנוכח המעשה הנפשע והאכזרי שביצע המבקש בנפגע העבירה, אשר אך מילא תפקידו בלי כל התגרות, ואך משום הרצון לפגוע בו, יש מקום לבקשה זו ובוודאי האם יש מקום להיעתר לבקשה? התשובה שלי פשוטה בתכלית ואף נחרצת - תשובה שלילית. ראוי לציין עובדה המציגה באופן בולט אכזריותו של המבקש והיא הוספת הסוכר לשמן הרוחה, כל כך על מנת להגביר את אפקט הנזק, הכאב והסבל לנפגע העבירה.

ראוי לציין כי לנוכח הפגיעה הקשה שפגע המבקש בנפגע העבירה, הסכום שנפסק כפיצוי אינו גבוה, שמא אומר נמוך. מעבר לצלקות הפיסיות הקשות על גופו, צא ולמד מה היו ומה הן כיום, הצלקות הנפשיות לרבות הכאב והסבל הרבים שסבל ויש להניח סובל גם כיום נפגע העבירה כתוצאה מהכוויות הקשות.

הפיצוי אינו עונש. הפיצוי הוא בגדר מעשה שיפוטי הנלווה לגזר הדין שיש בו כדי לסייע במשהו לנפגע העבירה. לפיכך לשיקום המבקש אין ולא כלום עם פיצויו של נפגע העבירה בגין הנזק שגרם המבקש לאותו אומלל. ההיפך, אם פני המבקש לשיקום, יעשה הכול על מנת לסייע למי שסבל סבל רב משום מעשיו האכזריים.

אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' כסלו תש"פ, 05 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.